

Година спілкування «Ти наша совість, Мамо»

*Сценарій підготувала: Іванова Наталія Василівна,
педагог-організатор
Роменська спеціалізована загальноосвітня школа
I - III ступенів № 2 імені академіка А.Ф. Йоффе
м. Ромни Сумська область.*

Ведуча. Ласкаво просим, гості, у світлицю,
Де пісня й казка, звичаї живуть,
Де пахне васильочок і пшениця,
Де рушники узорами цвітуть.

Дорогі гості та учні 5-6 класів, сьогодні ми зібралися на годину спілкування, тема якої «Ти наша совість, Мамо». Нашу зустріч ми проводимо в новоствореному кабінеті народознавства – світлиці, яка була створена спільними зусиллями вчителів школи. Екскурсію до нього проведе вчитель української мови та літератури Жадько Наталія Михайлівна.

Розповідь-екскурсія «Кабінет народознавства»

Виступ учителя української мови та літератури Троян О.В. (власні поезії)

Виступ учнів початкової школи

Можна у світі чимало зробити:
Перетворити зиму на літо,
Можна моря й океани здолати,
Гору найвищу штурмом узяти,
Можна пройти крізь пустелі і хащі,
Тільки без мами не можна нізащо.
Бо найдорожче стоїть за словами:
«В світі усе починається з мами»

Мама встигають скрізь: і вдома, і на роботі. Тому у нашої мами невтомні руки і золоте серце.

Я прокидаюся рано -
І зразу, хоч ще не встаю,
Тільки спросоння погляну,
Бачу матусю свою.

Мати – досвітня пташина,
Здосвіту вік не зімкне,
Ходить по хаті навшпиньки,
Щоб не збудити мене.

Мати – то сонечко рідне,
Сонечко ясне, земне.
Слово її заповітне
Гріє і живить мене.

В усіх піснях і заклинаннях ми бачимо маму на зорях – ранішніх і вечірніх. І сама вона давно стала зорею, образом усього нашого життя - незгасним, немеркнучим у пам'яті.

Матуся Олександра (Шура Деревська)
Немов голубка тиха і невтомна...

Таких жінок, як в небі зір нема,
Вона одна - Роменська зоряна Мадонна!

Її любов по – людському проста,
Для більшості – свята і незбагненна.
Це мати серце дітям в спадок віддала...
Тобі рідненька, наш уклін доземний.

Вона ж збрала під своїм крилом
Аж 48 пташенят - сиріток:
Знедолених, скалічених війною
Чужих і вже своїх - коханих діток.

Недаремно з образом матері пов'язуємо ми найдорожче нашому серцю: Рідний край, Рідну оселю, солов'їну мову, червону калину все це – наша Батьківщина, що зветься Україною

Пісня «Червона калина»

Мамині долоні теплі й ніжні
Вони зігрівають, як сонце весни.
Коли ти засмучений, або хворий трохи
Вони доторкнуться – й хворобу зняли.
Коли в душі хмарно або грім гримить
Завжди поряд рідна матуся стоїть.

Підняли мене з колиски
Ніжні руки мами.
Берегли від горя - лиха
Днями і ночами.
Вчили на землі стояти
І ходити вчили,
А коли бувало важко -
Додавали сили.
Працьовиті та невтомні,
Ласкою зігріті.
Руки мамині для мене
Найсвятіші в світі.

Вірш «Мамині руки»

Мати, як сонечко, зігріває вас усе життя. Вам завжди потрібна її ласка, погляд, її ніжне слово. І чим більша ваша любов до неньки, тим світліше і радісне життя.

Допоки мати жива, поспішайте сказати
Найніжніші слова: рідна мамо, живи!
Найдорожча у світі – це ти!

Хай сніги не падають на скроні,
Квіти ,щоб і пахли і цвіли.
Щоб у мам не морщились долоні,
І щоб мами вічними були!

Ведуча. Ми не даремно зібрались сьогодні саме тут. Адже світлиця стала шкільним оберегом, уособленням батьківської домівки, де завжди на всіх чекає берегиня роду людського – Мати. Усе найрідніше, наймиліше, найдорожче увібрало це слово в себе. Задовго до народження дитини і до останньої хвилини власного життя серце матері віддане дітям, сповнене турбот про доньку чи сина, навіть коли вони давно дорослі, мають свою родину. Чи не тому матері не мають віку? Молода, в літах чи зовсім старенька – мати все одно залишається найближчою, найріднішою.

Саме такою була і Роменська Мадонна О.А. Деревська, діти якої і цього року завітали до нашої школи, яка стала для них вже символом пам'яті про Матір.

Сьогодні до вашої уваги буде представлено фільм про цю благословенну жінку. Та перед цим давайте подивимось, чому режисер обрав саме таку назву для свого шедедру.

Виступ учнів з діалогом (режисер та актор фільму «Роменська Мадонна»)

Пісня у виконанні Похитуна Давида

Ведуча. У народі кажуть: «Як під сонцем квітам, так з матір'ю дітям». Бо ж справді, мати в хаті — це сонечко, що дає життя всій родині.

Учень. А хто матір забуває,
Того Бог карає,
Того діти цураються,
В хату не пускають.
Чужі люди проганяють,
І немає злomu
На всій Землі безконечній
Веселого дому.

Ведуча. Невгамовний біль втрати найдорожчої у світі людини—матері. Тільки тоді розумієш, що вона для тебе означала, коли не стане її на світі.

(Інсценізація легенди про маму)

Автор. Жила собі на світі жінка, і мала вона четверо дітей. Жили з рибальства. Жінка сама ловила рибу та годувала дітей. Але якось застудилася та й злягла хвора. Лежить у постелі, а діточок нема чим годувати. Вже пересохло в неї в горлі. Мовила тихо:

Мати. Діточки, подайте мені води, бо не дам собі ради, аби підвестись. А пити так хочеться.

Діти. Нема води в хаті.

Мати. Візьміть відра, ідіть до річки та наберіть.

Старший хлопець. Нехай іде сестра, я не маю чобіт.

Мати (до дочки). Піди, доню, принеси мені водиці.

Дочка. У мене немає хустки, хай іде менший.

Мати. Івасику, піди принеси мені водиці.

Івасик. У мене немає в що вдягнутися.

Автор. Так ніхто й не приніс матері води. Пішли діти надвір, граються. А мати в хаті обростає

пир'ям. Найменший хлопчик саме вбіг у хату, бачить — мати стала зозулею. Став кричати до братів і сестричок.

Хлопчик Наша мама стала зозулькою, хоче відлетіти від нас. Скоренько біжімо по воду для неї.

Автор. Схопили діти хто що: горнятко, відро. Всі побігли до річки. Набрали води та й кричать.

Діти. Мамо, мамочко, пий воду!

Автор. Та стала мати зозулею й відлітає від хати.

Мати. Пізно, діти. Пізно!

Автор. А малі за нею бігли, бігли, збиваючи ноги до крові. І досі в лісах, на полях стелиться мох з червоними краплинами: то, кажуть, ті краплини крові, що стікали тоді з ніг дитячих. Так мати назавжди покинула рідних дітей і донині літає зозулею.

Ведуча. Все в житті минає - і добре, і зле. Забуваються старі події, поступаючись спогадам. Та пам'ять про матір жива доти, доки живуть її діти. У спадок вони передадуть її своїм дітям. На цьому тримається рід. На цьому стоїть земля. Бережіть матерів, хай будуть вони огорнені вашою вдячною шанобливістю, спокоем за своїх дітей, хай ніколи не зазнають самотності.

Виходить учениця і запалює свічку біля ікони.

Учениця. Ніщо не може розвіяти пам'ять про тебе, мамо. Ти житимеш з нами, допоки горить вогонь і світить сонце, всміхаються діти й квітне калина.

Учень. Швидко минають літа —

А в пам'яті все ожива:

І мамина чиста криниця,

І татові щирі слова,

І рідна батьківська хата,

Що в цілому світі одна...

Ансамбль з піснею «Мама і тато»

Учень. Стоїть матуся світла, мов Великдень,

Як свічечка в капиці край села.

І все буденне враз стає величним,

Здається, що нема у світі зла.

Стоїть – і наче небо стало вищим.

Цілує промінь лагідний уста.

Учень. Вона за все пробачить, як Всевишній:

За сіль сльози і за того листа,

Що серце написати не зуміло,

За роки посивілі самоти...

Матусю, із яких джерел та сила,

Що помагає вам свій хрест нести?

Ведуча. Стоїть на вершині двох тисячоліть Мати, вища і святіша від усіх богинь, і молиться за дітей своїх, як дві тисячі літ тому на Голгофі стояла на колінах перед розп'ятим на хресті Ісусом Мати Божа і молила Всевишнього помилувати її сина. Воскрес Христос - має воскреснути й Україна, бо один Бог витає над нами і одна Мати любить нас.

І як символ Воскресіння прийміть, шановні гості, від нас дарунок.

Вручення подарунків гостям

Учень. Нехай світанок цей травневим святом
Над цілим світом зоряно цвіте.
Хай сяє сонцем в серці слово мати,
Таке незгасне, вічне, молодо-ясне.

Учень. Заспіваймо, родину, заспіваймо,
Щоб нам жито родило,
І пшениця, і овес,
Щоб зібрався рід наш увесь.

Український танок 5 клас

Ведуча. У народі кажуть: «Не та мати, що породила, а та, що добру навчила!» А ще: «Не та мати, що повила, а та, що до розуму довела». Цю народну мудрість повністю уособила у собі О.А. Деревська. Матери-героїня, Мати з великої літери. Мати, чий образ назавжди залишився в серцях її дітей. І хоч би куди не закидала їх доля - їхня душа залишається тут, «де тихі води і ясні зорі», де чорнобривці викликають у пам'яті найдорожчий образ Матері.

Слово родині Деревських

Музична композиція: пісня у виконанні Фединак Софії і танок у виконанні хореографічного колективу

Учень Під вікнами вже квіти не цвітуть,
Пуста оселя болем серце крає,
А був же час, жила колись отут -
Не віриться, що мами вже немає.
Над покуття годинник занімів,
А шибкою не дощ – сльоза стікає
За всім, що зберегти я не зумів.
Не віриться, що мами вже немає.
Щоб не робив, її вже не верну,
Оселі ж не дозволю я віджити:
Під вікнами не місце полину,
Тут душу будуть радувати квіти.

Учень. Вода найсолодша у рідному краї,
Душа, як веселка у житнім теплі.
І чути, як небо тут розмовляє
Мовою матері, мовою землі.
Крізь висоти і далі,
Крізь космічні вогні -
Уявилася мати,
Мов жниця мені.
Крізь вечір'я і ранки,
Крізь озорені дні -
Уявилася мати,
Мов пісня, мені.

Пісня у виконанні вчителя музики Костишевої О.В.